

Sygn. akt IX Ga 117/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Jakubiec

SO Jacek Widło

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Olszewska-Judin

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Szpitalowi (...) C. Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 17 grudnia 2015 roku, sygn. akt V GC 508/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego R. Szpitala (...) C. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w R. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO J. W. SSO S. B. SSO E. J.

Sygn. akt IX Ga 117/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Radomiu V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w R. na rozprawie sprawy z powództwa: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko: (...) Szpitalowi (...) im. dr T. C. w R. o zapłatę 44.592 zł . zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki w wysokości podatkowej od kwot:

- 6.457,97 zł. za okres od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 19 stycznia 2015 roku ;

- 2.721,60 zł. za okres od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 19 grudnia 2014 roku ;

- 35.411,90 zł. za okres od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia 19 stycznia 2015 roku (pkt I) ;

oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt II) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.647 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że pozwem z dnia 28 listopada 2014 roku strona powodowa domagała się zasądzenia od (...) Szpitala (...) C. w R. kwoty 44 591,47 zł. wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż pozwany zakupił towary, za które nie zapłacił należnej ceny. Nakazem zapłaty z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Radomiu nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi dochodzącą kwotę w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw. W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw, w którym kwestionował prawidłowość naliczenia odsetek ustawowych. Strona argumentowała, iż powinna mieć zastosowanie stopa procentowa podatkowa.

Sąd Rejonowy ustalił ,że prowadzone w sprawie niniejszej postępowanie dotyczy umów sprzedaży potwierdzonych fakturami, w których określono cenę i termin zapłaty. Wszystkie elementy umowy sprzedaży zostały wykonane, z wyjątkiem zapłaty przez pozwanego ceny w terminie. Całość świadczenia spełniona została w trakcie postępowania sądowego. Sąd I instancji wskazał ,że powyższe okoliczności są bezsporne. Wskazał również ,że w świetle przedstawionego przez strony materiału dowodowego niewątpliwie jest, iż strony zawarły umowę sprzedaży. Na tej podstawie po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty ceny za nabyty towar w terminie określonym przez strony a uwidocznionym na zaakceptowanych fakturach. Roszczenie odsetkowe jest uzasadnione dyspozycją art. 481§1 kc, wedle której wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dlatego w punkcie pierwszym zasądzone odsetki podatkowe za okres opóźnienia w spełnieniu świadczenia. Po dokonaniu przedstawionej analizy stanu faktycznego i prawnego Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione i dlatego orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku na podstawie przepisu art.481§1 kc w zw. z art. 535 kc w zw. z art.8 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art.56§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa.

Sąd ten w uzasadnieniu orzeczenia podniósł również ,że obowiązek strony przegranej do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu jest określony w art. 98 § 1 kpc. Zgodnie z § 3 tegoż artykułu do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie i wydatki adwokata oraz koszty sądowe. Pomimo cofnięcia pozwu strony powodowej nie można uznać za przegrującą proces. W dniu zawiśnięcia sporu roszczenie powoda było w pełni zasadne, strona przeciwna pomimo wezwania do zapłaty nie spełniła swojego zobowiązania. W związku z tym nie można uznać, iż nie dała powodu do wytoczenia sprawy. Ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie jest pogląd, że w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, to powoda należy uznać za stronę w całości wygrywającą proces.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zawarte w powyższym wyroku zostało zaskarżone przez stronę powodową w części tj. w zakresie co do punktu I wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił :

1. na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 367 § 1 k.p.c. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 535 k.c. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez ich nieprawidłową wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie, że znajdują one w niniejszej sprawie zastosowanie oraz że należy w niniejszej sprawie zasądzić odsetki podatkowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, zamiast ustawowych jak wnioskował powód ;

2. na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 367 § 1 k.p.c. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj.: art. 328 § 2 k.p.c, poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia do wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., przejawiające się w:

- niewystarczającym określeniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia,

- braku wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda odsetek w wysokości ustawowej :

- od kwoty 6.457,97 zł. od dnia 01.11.2014 r. do dnia 19.01.2015 r.;

- od kwoty 2.721,60 zł. od dnia 01.11.2014 r. do 19.12.2014 r. ;

- od kwoty 35.411,90 zł. od dnia 04.11.2014 r. do dnia 19.01.2015 r.,

oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych oraz 17,00 zł. tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo , a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych , ewentualnie zaś w razie nieuwzględnienia wniosku powyższego skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Jako uzasadnienie apelacji wskazano ,że powód nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji w części, tj. w zakresie punktu I wyroku, w jakim przyjmuje on, iż zasadne w niniejszej sprawie jest zasądzenie odsetek w wysokości podatkowej. Skarżący wskazał, że Sąd I instancji dopuścił się uchybień w zakresie prawa materialnego, które miały wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na art. 481 § 1 kc w zw. z art. 535 kc w zw. z art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Zdaniem powoda, Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni w/w przepisów, błędnie przyjmując, że znajdują one w niniejszej sprawie zastosowanie oraz że należy w niniejszej sprawie zasądzić odsetki podatkowe za okras opóźnienia w spełnieniu świadczenia, a nie odsetki w wysokości ustawowej. Wskazano ,że w myśl art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty. Powód wskazał, że nie zaprzecza, iż w myśl ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych pozwanego należy uznać za podmiot publiczny. Jednakże powód stoi na stanowisku, iż przywołany przepis konstytuuje jedynie uprawnienie do żądania odsetek w tej wysokości od dłużnika, nie nakłada natomiast obowiązku w tym zakresie, a także nie wyłącza zastosowania przepisów ogólnych z Kodeksu cywilnego dotyczących odsetek ustawowych. Jest to o tyle uzasadnione według strony powodowej , iż ustawa o terminach zapłaty, ma na celu uporanie się z negatywnym zjawiskiem gospodarczym, jakim są długie terminy płatności i uchylenie się od terminowego regulowania zobowiązań pieniężnych. Trudno byłoby więc argumentować, że skorzystanie z przepisów tej ustawy stawia wierzyciela w gorszej sytuacji niż stosowanie przepisów ogólnych Kodeksu cywilnego. Wykładnia literalna przepisu art. 8 ustawy o terminach zapłaty (wierzycielowi, bez wezwania przysługują odsetki), jak i wykładnia systemowa oraz celowościowa wskazują, iż ustawodawca przyznał uprawnienie wierzycielom, którzy oczekują na zapłatę należności. Niesłuszne jest stanowisko pozwanego, iż jako podmiot publiczny „może stosować obniżoną wartość odsetek”, gdyż ustawa nie ma na celu uprzywilejowania takich podmiotów w zakresie transakcji handlowych, a wyznacza tylko pewne odstępstwa od reguł przewidzianych, a z założenia bardziej dolegliwych w stosunku do regulacji z Kodeksu cywilnego. Ponadto wskazano ,że art. 10 ustawy stwierdza: „Wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1...”, a art. 13 „Postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela ...”, co tym bardziej oznacza, że wierzycielowi pozostawiono wybór, czy oprze roszczenie na podstawie tej ustawy, czy będzie dochodził roszczeń odsetkowych w oparciu o Kodeks cywilny i powoła wysokość ustawowych odsetek. Zaznaczono także , iż umowa stron nie wskazuje w jakiej wysokości odsetek mógłby żądać wierzyciel. Powód podniósł nadto , że powołane przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie mają charakteru ius cogens, ale jedynie kształtują uprawnienie wierzyciela i możliwość dokonania przez niego wyboru w zakresie żądania odsetek w wysokości ustawowej lub też w wysokości podatkowej, zgodnie z odnośnymi przepisami Ordynacji podatkowej. Tym samym uznać należy, że wierzyciel może dokonać wyboru korzystniejszego dla siebie systemu obliczania odsetek. Podniesiono również , iż słuszność powyższej argumentacji w zakresie wykładni celowościowej i zakładanego celu

ustawodawcy podkreśla zmiana dokonana w treści art. 8 przedmiotowej ustawy, która obowiązuje od dnia 01.01.2016 r. Choć nowy stan prawny nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, to jednak wobec poważnych wątpliwości dotyczących przedmiotowego artykułu, których to wyrazem jest powyższy wywód, ustawodawca zdecydował się na zmianę w zakresie art. 8 i zastosowanie odsetek w wysokości ustawowej. Poza tym powód w toku postępowania nie zmienił żądania pozwu w żadnym zakresie, toteż Sąd I instancji wadliwie w istocie wydał wyrok zgodnie z żądaniem pozwanego.

W uzasadnieniu apelacji wskazano również, że Sąd I instancji dopuścił się rażących uchybień natury procesowej. Przede wszystkim Sąd I instancji sporządzając uzasadnienie nie zastosował się do normy określonej w art. 328 § 2 k.p.c. Sąd w stopniu niewystarczającym dokonał określenia faktycznych podstaw wyroku, w ogóle nie odniósł się do twierdzeń, których nie uznał za uzasadnione. Nadto Sąd nie zastosował się do art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim nie wyjaśnił podstawy prawnej, przywołując jedynie konkretne przepisy. Takie uchybienia w konstrukcji uzasadnienia wpływają negatywnie na możliwość oceny zasadności zastosowania przez Sąd określonej grupy przepisów. Ponadto, Sąd nie odniósł się do twierdzeń powoda, przedstawionych z piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2015 r. Tym samym w istocie niemożliwa jest ocena wpływu naruszeń na treść wyroku, dlatego że treść uzasadnienia jest po prostu zbyt lakoniczna. Również w zakresie I zarzutu powód, formułując uzasadnienie niniejszej apelacji, mógł pozostawiać jedynie w sferze domysłów, jeżeli chodzi o motywy skarżonego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację strony powodowej strona pozwana wniosła o

oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Sąd I instancji nie oddalił wprawdzie w wyroku powództwa w części w jakiej nie uwzględnił roszczenia strony powodowej w zakresie rodzaju odsetek jakich strona powodowa dochodziła przedmiotowym pozwem, jednakże przedmiotowe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez stronę powodową w zakresie pkt I wyroku, w którym Sąd I instancji uwzględnił na rzecz strony powodowej odsetki o innym charakterze niż odsetki ustawowe jakich dochodziła strona powodowa.

W pierwszej kolejności rozpoznania wymagał wniosek apelującego o uchylenie zaskarżonego wyroku. Wniosek ten został wprawdzie zgłoszony jako wniosek ewentualny, jednakże jako idący najdalej winien być rozpoznany jako pierwszy. Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem, że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.). Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając, iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003/22/544).

W ocenie Sądu Okręgowego za całkowicie nieuzasadniony należało uznać wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji. Z przepisu art. 386 § 2 i 4 kpc wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić między innymi tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna

ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Postępowanie przed Sądem I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte nieważnością. W niniejszym przypadku strona skarżąca jak wynika z treści apelacji i jej uzasadnienia na nieważność postępowania nawet się zresztą nie powoływała. Sąd Rejonowy rozpoznał także istotę sprawy. Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadności żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez pozwanego w toku postępowania. Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie. W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów zawartych we wniesionej apelacji na wstępie należy także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy.

Przechodząc do konkretnych zarzutów w powyższym zakresie kierowanych pod adresem zaskarżonego orzeczenia należy wskazać, że w pierwszej kolejności rozpoznania wymagają zarzuty w zakresie naruszenia prawa procesowego

bowiem ocena naruszenia prawa materialnego może być dokonana tylko i wyłącznie na podstawie prawidłowo ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego .

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć uzasadnienie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny, zrozumienia toku rozumowania sądu, który doprowadził do wydania orzeczenia, gdy sfera motywacyjna pozostaje nieujawniona bądź niezrozumiała lub gdy zawarte w nim rozważania pozostają całkowicie bez związku z rozpoznawaną sprawą. Tylko bowiem w takim przypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy.

Z ujęcia redakcyjnego art. 328 § 2 k.p.c. wskazującego obligatoryjną treść uzasadnienia wyroku wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne, odpowiadające postulatowi jasności i kategoryczności, czemu uzasadnienie zaskarżonego wyroku czyni zadość. Sfera motywacyjna Sądu Okręgowego jest jasna i zrozumiała chociaż samo uzasadnienie jest jak trafnie zarzuca apelacja niezwykle lakoniczne tak co do określenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia , jak i prawnej . W tym ostatnim przypadku Sąd I instancji ograniczył się tylko i wyłącznie do przywołania przepisów prawa , na których się oparł , bez jednoczesnej oceny zasadności stanowiska zajętego przez stronę powodową w niniejszym postępowaniu .

Z treści zaskarżonego wyroku jasno jednak wynika ,że Sąd I instancji zasądzając odsetki w innej wysokości niż dochodzona przez stronę powodową oparł się na przywołanej prze siebie ustawie , chociaż jak wskazano już powyżej nie uzasadnił w tym uzasadnieniu ani przyjętych podstaw prawnych , jak też faktycznych dla dokonania takiego przyjęcia , jak również nie odniósł się do przyczyn dla których nie zostało w tym zakresie uwzględnione żądanie pozwu zgodnie z jego zakresem . Uchybienie powyższe nie wyłącza jednakże możliwości dokonania przez Sąd II instancji oceny przedmiotowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w świetle żądań pozwu oraz zarzutów zawartych we wniesionej apelacji . Uchybienie to nie miało także wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym wyrokiem .

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego przywołanych w apelacji .

Przedmiotem żądania pozwu jak wskazano powyżej było między innymi roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności głównych w wysokości odsetek ustawowych . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Oznacza to ,że odsetki w wysokości odsetek ustawowych , a więc odsetki ustawowe przysługują wierzycielowi tylko wówczas , gdy ustawodawca lub same strony nie określiły innej wysokości dla tych odsetek . Pozwany w przypadku roszczeń odsetkowych kwestionował charakter odsetek , który w pozwie przyjęła sama strona powodowa . W ocenie Sądu Okręgowego w świetle zarzutów ze strony pozwanego podniesionych w toku niniejszego postępowania Sąd I instancji tym bardziej był zobligowany z urzędu uwzględnić jakiego rodzaju odsetek może skutecznie dochodzić strona powodowa od pozwanego w niniejszym postępowaniu i w niniejszym stanie faktycznym .

Stosownie bowiem do zapisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 28 marca 2013 r. , poz. 403 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy i jej wykonania , która określa szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych (art. 1) oraz której przepisy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są między innymi :

1)przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.);

2) podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;

3) podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.);

zgodnie z jej zapisem z art. 8 ust. 1 w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

Podobne rozwiązanie przewidywała zresztą także ustawa z dnia 6 września 2001 r. o terminach zapłaty w obrocie gospodarczym (Dz. U. Nr 129, poz. 1443) oraz ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323, z późn. zm.), którą powyższa ustawa zastąpiła (w art. 7) . Zgodnie zaś brzmieniem art. 4 tej ustawy użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) transakcja handlowa - umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością;

2) podmiot publiczny - podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych.

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity Dz.U.2013.907, z późn. zm) w art. 3 ust. 1 stanowi natomiast ,że ustawę stosuje się do udzielania zamówień publicznych, zwanych dalej "zamówieniami", przez:

1) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych;

2) inne, niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;

3) inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:

a) finansują je w ponad 50% lub

b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub

c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub

d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;

3a) związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 i 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3;

Okoliczność ,że strona pozwana spełnia kryteria by być uznanym za podmiot publiczny w ocenie Sądu Okręgowego nie może być sporna w niniejszym postępowaniu ,a wynika to między innymi z akt niniejszego postępowania – wydruku z KRS strony pozwanej .Podmiotem który utworzył stronę pozwaną jest bowiem WOJEWODA (...), zaś nadzór sprawuje Rada Miejska w R. . Takiego statusu strony pozwanej nie podważała również strona powodowa w toku niniejszego postępowania . Powyższe zatem oznacza w ocenie Sądu Okręgowego , że stronie powodowej od wszystkich tych należności , których pozwany szpital nie uiścił – nie uregulował na rzecz strony powodowej w terminie umownym

przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, a nie w wysokości odsetek ustawowych, jak chce tego strona powodowa w niniejszym pozwie, czy we wniesionej apelacji oraz jak chciała tego w toku całego postępowania.

Stosownie zatem do powyższego odsetki ustawowe należą się wierzycielowi jeżeli między innymi obowiązujące przepisy prawa nie stanowią inaczej - jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób uregulowana i określona. W niniejszym przypadku inną wysokość odsetek, jakich może dochodzić strona powodowa od pozwanego szpitala określa ustawa i jest to właśnie przywołana powyżej ustawa o transakcjach handlowych. Warto tu także wskazać, że o ile w przypadku podmiotów, które nie są podmiotami publicznymi strony mogą w umowie przewidzieć odsetki ustawowe czy też umowne, to przypadku podmiotów publicznych już nie. O ile bowiem przepis art. 7. 1. W brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy i jej wykonania stanowił, że w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.⁶⁾), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, o tyle ustawodawca w art. 8 tej ustawy przywołanym powyżej takiego zastrzeżenia już nie przewidział. Stosowanie innej stopy odsetek w stosunku do podmiotów publicznych niż stopa odsetek podatkowych ustawodawca zresztą wprost wykluczył właśnie w przepisie art. 7 ust. 1 wyłączając transakcje, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny od takiej możliwości. Strony przedmiotowej umowy nie były zatem władne do dokonania modyfikacji powyższego zapisu ustawy w zakresie wysokości odsetek w tym w drodze np. zawartej przez strony umowy. Ustawodawca nie dał tym samym także powodowi jako wierzycielowi podmiotu publicznego wyboru w zakresie rodzaju odsetek jakich dochodzić może od takiego podmiotu (pośród tych przewidzianych np. w Kodeksie cywilnym i przywołanej powyżej ustawie jak chce tego apelujący). Przepisy tej ustawy tym samym nie mają charakteru przepisów względnie obowiązujących i nie dają stronie powodowej uprawnienia w zakresie wyboru rodzaju odsetek, jakich może wierzyciel dochodzić od swojego dłużnika będącego podmiotem publicznym. Ubocznie należy także wskazać, że strona powodowa nie twierdziła nawet, że strony w umowie przewidziały odsetki w wysokości odsetek ustawowych. Jak wskazano jednakże powyżej nawet gdyby strony w umowie przewidziały takie zapisy to i tak by one pozostawały w sprzeczności z postanowieniem cytowanej ustawy. Przedmiotowa ustawa również w chwili obecnej po wprowadzeniu do niej zmian, w dalszym ciągu różnicuje te kwestię w zależności od charakteru podmiotów, które są stronami danej transakcji handlowej po stronie dłużnika.

Tak więc w przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w powyższym zakresie. W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji w części odnoszącej się do naruszenia przepisów prawa materialnego przywołanych w apelacji są całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika, że zarzuty i uzasadnienie apelacji w tym zakresie, w tym w zakresie interpretacji prawa materialnego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami i służy niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wykładni przepisów prawa i wynikających z nich uprawnień sprzedawcy i powinności kupującego oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę powodową rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że niezasadne są zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego przywołanych w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego. W tej sytuacji Sąd Okręgowy mając na względzie, że apelacja strony pozwanej była niezasadna uznał, iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcia o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc, art. 108 kpc i art. 109 kpc. Powód przegrał bowiem postępowanie odwoławcze w całości a strona pozwana, która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w tym postępowaniu dochodziła zasądzenia kosztów procesu, które w przypadku strony pozwanej sprowadzały się tylko i

wyłącznie do kosztów zastępstwa procesowego (strona pozwana nie wykazała bowiem aby poniosła w tym zakresie inne koszty) .

Co do kosztów postępowania za pierwszą instancję zostały one już przyznane w całości zgodnie z żądaniem pozwu stronie powodowej w zaskarżonym wyroku przez Sąd I instancji (vide pkt III) , a zatem brak jest podstaw , aby Sąd Okręgowy ponownie orzekał o tych kosztach w postępowaniu odwoławczym .W tym zakresie jak wynika nadto z treści apelacji – określenia zakresu zaskarżenia - i jej uzasadnienia orzeczenie Sądu I instancji nie zostało w ogóle zaskarżone we wniesionej apelacji .